

δλαι πρὸς τὸν κόσμον. ἐκείνον περὶ τοῦ ὁποίου δὲν ἔχω τὴν παραμικρὰν ἰδέαν καὶ τοῦ ὁποίου ἡ φανταστικὴ εἰκὼν εἶναι παρούσα πάντοτε διὰ τὸ νὰ με βιτανίζῃ.

— Ἄν ἡμπορούσα νὰ σὲ κάμω ἡ ἀναγνώστης εἰς τὴν ψυχὴν μου, καὶ νὰ σοῦ δώσω περὶ τοῦ κόσμου ὅποιαν ἰδέαν περὶ αὐτοῦ ἔχω, ὅλαι αἱ ἐπιθυμίαι καὶ αἱ λύπαι σου ἤθελον ἀμέσως ἐξελειβθῆ.

— Μάτην μ' ἐδίδαξαν μερικὰ βιβλία περὶ τῆς κακοηθείας τῶν ἀνθρώπων καὶ περὶ τῶν ἀχωριστῶν ἀπὸ τὴν ἀνθρωπότητα δυστυχημάτων· ἡ καρδιά μου δὲν θέλει νὰ τὰ πιστεύῃ. Φαντάζομαι πάντοτε κοινωνίας εὐκρινῶν καὶ ἐναρέτων φίλων νυμφίους ἀρμόζοντας, τοὺς ὁποίους ἡ ὑγεία, ἡ νεότης καὶ ἡ τύχη, συνηνωμένοι, πληροῦν εὐδαιμονίας. Τοὺς φαντάζομαι περιδοβάζοντας μαζὴ ἐντός δεινῶν εὐθαλειστέρων καὶ δραστεριτέρων ἐκείνων εἰς τὴν μου δανερίζουν τὴν σκιά τῶν, λαμπρονομένων δι' ἡλίου λαμπροτέρου ἐκείνου ὅστις με φωτίζει, ἡ δὲ τύχη τῶν μου φαίνεται ὅτι εἶναι μᾶλλον ἐπίφθονος ἢ ἐδική μου εἶναι ἐλεεινῆ. Εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ ἔαρος, ὅταν φουὰ εἰς τὴν κοιλιάδα μας ὁ ἀνὴρ τοῦ Πεδεμοντιίου, αἰσθάνομαι εἰσδύουσαν ἐν ἑμαυτῷ τὴν ζωογόνο του θερμότητα καὶ σκιρτῶ ἀπὸ χαρὰν χωρὶς νὰ τὸ θέλω. Αἰσθάνομαι ἐπιθυμίαν ἀνεκφραστον καὶ τὸ συγκεχυμένον αἰσθημα ἀτελευτήτου εὐδαιμονίας τὴν ὅποιαν ἡμπορούσα ν' ἀπολαύσω καὶ τὴν ὅποιαν μεῦ ἠρνήθησαν. Τότε φεύγω ἀπὸ τὸ κελλίον μου καὶ πλανῶμαι εἰς τὴν πεδιάδα διὰ ν' ἀναπνεύσω με περισσοτέραν ἐλευθερίαν. Ἀποφεύγω νὰ με ἴδωσιν ἐκείνοι οἱ ἴδιοι ἄνθρωποι τοὺς ὁποίους φλέγεται ἡ καρδιά μου ἡ ἀπαντήσῃ, καὶ τὰ βλέμματά μου, κεκρυμμένον μεταξὺ τῶν θάτων ὡς ἔλαφος, φέρονται ἀπὸ τῆς κορυφῆς τοῦ λόφου πρὸς τὴν πόλιν τῆς Ἀόστῃς. Βλέπω μακρόθεν, με ὄμματα φθόνου, τοὺς εὐτυχεῖς κατοίκους τῆς εἰσινης· μόλις με γνωρίζουν· γογγύζων δὲ, τείνω πρὸς αὐτοὺς τὰς χεῖρας, καὶ ζητῶ παρ' αὐτῶν τῆς εὐδαιμονίας μου τὸ μερίδιον. Εἰς τὴν παραφορὰν μου, νὰ σοῦ τὸ δημολογήσω; ἔσφιγξα ἐνίοτε εἰς τὰς ἀγκάλας μου τὰ δένδρα τοῦ δάτους, παρακαλῶν τὸν Θεὸν νὰ τοὺς δώτῃ ψυχὴν δι' ἐμὲ καὶ νὰ μοῦ δώσῃ φίλον! Πλὴν τὰ δένδρα εἶναι ἄφωνα. Ὁ ψυχρὸς φλοιὸς τῶν με ἀπωθεῖ τίποτε κοινὸν δὲν ἔχει με τὴν καρδίαν μου ἡ ὅποια πάλαι καὶ ἡ ὅποια φλέγεται. Βεβαρημένος ἀπὸ κόπον, ἀπηρηδικῶς νὰ ζῶ, ἀποσύρομαι ἐκ νεοῦ εἰς τὸ καταφυγίον μου καὶ ἐκθέτω εἰς τὸν Θεὸν τὰ θάσάνά μου, ἡ δὲ δέησις ἐπαναφέρει κάποιαν γαλήνην εἰς τὴν ψυχὴν μου.

— Ὑποφέρεις λοιπὸν, δυστυχισμένε πτωχέ, ὅλα τὰ δεινὰ, καὶ τῆς ψυχῆς συνάμα καὶ τοῦ σώματος;

— Τὰ τελευταῖα ταῦτα δὲν εἶναι τὰ σκληρότερα!

— Σὲ ἀρίνον λοιπὸν ἐνίοτε εἰς ἄνεσιν;

— Ὅλους τοὺς μήνας αὐξάνουν καὶ ὀλιγοστεύουν με τὸν δρόμον τῆς σελήνης. Ὄταν αὐτὴ ἀρχίζῃ νὰ φαίνεται, συνήθως πάσχω περισσότερον· ἡ νόσος ἀκολούθως καλλιτερεύει καὶ φαίνεται ἡ ἀλλάξῃ φύσιν, διότι τὸ δέρμα μου ξηραίνεται καὶ λευκαίνεται καὶ σχεδὸν δὲν αἰσθάνομαι πλέον τὸ κακὸν μου· θὰ ἦτο δὲ πάν-

τοτε ὑποφερτὸν, ἂν ἔλειπον αἱ τρομεραὶ αὑπνίαί τῆς ὁποίας μεῦ προξενεῖ.

— Καὶ πῶς! οὔτε ὕπνον δὲν ἔχεις;

— Ἄχ! κύριε, αἱ αὑπνία! αἱ αὑπνία! δὲν ἡμποροῦν νὰ φαντασθῆς πόσον εἶναι μακρὰ καὶ θλιβερά· νύκτα τὴν ὅποιαν ἕνας δυστυχῆς περὶ ὅλον τὸν χρόνον χωρὶς νὰ σφαλῆσῃ μάτι, καὶ συλλογιζόμενος ἀδιάκπως κατὰστασι, φρικαλέαν καὶ μέλλον χωρὶς ἐλπίδα. Ὅχι! κανεὶς δὲν ἡμπορεῖ νὰ τὸ καταλάβῃ. Αἱ αὑπνίαί μου λυξάνουν καθ' ὅσον ἡ νύξ προχωρεῖ, καὶ ὅταν αὐτὴ πλησιάζῃ νὰ τελειώσῃ, αἰσθάνομαι τὴν παραχρῆν ὥστε δὲν ἤξεύρω τί θὰ γείνω. Οἱ στογασμοὶ μου γίνονται συγκεχυμένοι καὶ διατίθειμαι τὸν παραδόξως ὁποῦ ἐκτός ἐκείνων τῶν θλιβερῶν στιγμῶν ποτὲ ἄλλοτε δὲν μεῦ συμβαίνει τὸ τοιοῦτον. Ἄλλοτε μεῦ φαίνεται ὅτι ἀκαταμάχητος δύναμις με σφύρει ἐπὶ ἀχανεὶς θάραθρον· ἄλλοτε βλέπω μαύρας κηλίδας ἐν τῶν ὀφθαλμῶν μου· ἐνῶ δὲ τὰς παρατηρῶ, αἰσθάνομαι με τὴν ἐρμὴν τῆς ἀστραπῆς, ἐξογκοῦνται, ἐπλησιάζουν πρὸς ἐμὲ, καὶ μετ' ὀλίγον γίνονται ὄρη ὅποια με πλανκόνουν μετ' ὁ θάρους τῶν. Ἄλλοτε με βλέπω νὰ ἐβγαίνωμι ὀλόγυρά μου σύννεφα ἀπὸ τὴν γῆν, καθὼς ὅταν φουσκώσωσι κύματα, τὰ ὅποια συπυκνώνονται καὶ ἀπειλοῦν νὰ με πνίξωσι· καὶ, κείνῳ κάμω νὰ σηκωθῶ διὰ νὰ ἀποσπασθῶ ἀπ' αὐτὰς ἰδέας, αἰσθάνομαι ὡς ν' ἐμποδίζωμαι ἀπὸ δυσπρόσφορους οἰτινες μεῦ ἀφαιροῦν τὰς δυνάμεις. Ὅμισησι ἴσως ὅτι εἶναι θειρα· ἀλλ' ὄχι, εἶμαι μετὰ τῶν τῶν μου ἐξυπνος· διότι βλέπω πάλιν ἀδιακόπως ἰδία ἀντικείμενα, καὶ φρικτὴ ἐντύπωσις ὑπερβαίνει με τ' ἄλλα δεινὰ.

— Ἐνδέχεται νὰ ἔχῃς τὸν πυρετὸν ἐνῶ σὲ τρυφῶν αἱ αὑπνία, καὶ αὐτὸς βέβαια σοῦ προξενεῖ τὸ εἶδος τῆς παραφροσύνης.

— Νομίζεις νὰ προέρχεται ἀπὸ τὸν πυρετὸν; Ἄχ! ἄμποτε νὰ ἔλεγες ἀλήθειαν· ἐγὼ ἐφοβούμην ἔως τῶρα μήπως αὐτὰ τὰ ὀράματα ἦσαν σύμπτωμα παραφροσύνης, καὶ δημολογῶ ὅτι τοῦτο πολὺ με ἐπὶ τύχει. Νὰ δώσῃ ὁ Θεὸς νὰ προήρχοντο πραγματικῶς ἀπὸ τὸν πυρετὸν!

— Με κινεῖς εἰς ζαχρὰν συμπάθειαν, διότι ἐπὶ λογῶν ὅτι δὲν ἤδυνάμην ποτὲ νὰ συλλάβω ἰδέαν κατὰστάσεως ὁποία εἶναι ἡ ἐδική σου. Φρονῶ ἐν τούτῳ ὅτι ἡ κατάστασις σου θὰ ἦτον ὀλιγώτερον θλιβερὴ ὅταν ἔξῃ ἡ ἀδελφὴ σου.

— Ἐνας Θεὸς τὸ ἔχει τί ἔλασα με τὸν θάνατον τῆς ἀδελφῆς μου. Ἄλλὰ δὲν φοβεῖσαι εὐρισκόμενος σου πλησίον μου. Κἀθῆσαι εἰς αὐτὴν δὲ τὴν πέτραν ἐγὼ ὑπάγω νὰ σταθῶ ὀπισθεν τῶν φύλλων τοῦ ἔδρου, καὶ θέλομαι συνομιλήσῃ χωρὶς νὰ βλέπω μὴ με.

— Καὶ διατί; Ὅχι! δὲν θὰ μ' ἀφήσεις σταθερὴν πλησίον μου. (Ταῦτα λέγων, ὁ ὀδοιπὸρος ἔκαρπεν αἰσῶν κίνημα διὰ νὰ λάβῃ τὴν χεῖρα τοῦ λεπροῦ δεινοῦ τὴν ἀπέσυρεν ἐνδέρμως).

— Ἀνόητε! ὀλίγον ἔλειπε νὰ πιάσῃς τὴν χεῖρά μου.

— Καὶ μ' αὐτό! ἤθελα τὴν σφίγξαι ἀπὸ καρδίας.

— Διὰ πρώτην φορὰν θὰ μεῦ παρεχωρεῖται τὸν